

[Albrechtsen]

skaffe fra udlandet i mangel af oplysninger herhjemmefra. Det bygger ikke på tro. Det bygger på viden om, at en dansk general kan blive sat i den situation, at han får kommandoen over USA-atomvåben i Slesvig-Holsten, og at disse atomvåben bliver de første atomvåben, der bliver taget i brug i en krig. Sådan er sagen. Det er den brutale kendsgerning, hr. Dohrmann måske ikke har været klar over, men sådan er forsvarssystemet tilrettelagt i NATO. Derfor er det selvfølgelig særlig fatalt for en stat som Danmark, at den er medansvarlig for og kan blive det direkte instrument for førstegangsbrug af atomvåben. Det burde hr. Dohrmann undersøge grundigt på baggrund af de kendsgerninger, som står til rådighed for os. Det er ikke et spørgsmål om tro, hr. Dohrmann. Det er et spørgsmål om at undersøge tingene grundigt.

Jeg glemte en bemærkning til hr. Dohrmann for lidt siden. Hr. Dohrmann var inde på, at der var en risiko for, at atomvåben kunne blive taget i brug i tredjelande, og hr. Dohrmann nævnte visse typer regimer, som kunne tænkes at gribe til en sådan anvendelse i fremtiden. Jeg må gøre hr. Dohrmann opmærksom på, at der desværre allerede findes sådanne regimer. Jeg kan blot nævne Israel, som efter alle oplysninger at dømme er i besiddelse af atomvåben, og jeg er ganske enig med hr. Dohrmann på det punkt, at netop når det gælder Israel, er der grund til den allerstørste bekymring med hensyn til, hvad det kan finde på. Jeg er enig med hr. Dohrmann i den bedømmelse, at desværre kan en atomkrig godt tænkes at blive startet af Israel, og på det ene punkt vil jeg godt være med til, hvis hr. Dohrmann mener, at der skal gøres en indsats, også at kigge på andet end det, vi har debatteret i dag.

(Kort bemærkning).

Dohrmann (FP):

Nu har jeg ikke nævnt Israel ved navn. Jeg har ikke nævnt nogen lande overhovedet ved navn. Men jeg må konstatere, at hr. Albrechtsens og dermed VS' opfattelse er, at såfremt Østbloklandene skulle starte en angrebskrig, så skal danskerne sætte sig hen med hænderne i skødet, som de gjorde den 9. april, og så skal de bare lade det ske. Det må være konklusionen af det, hr. Albrechtsen giver udtryk for.

(Kort bemærkning).

Albrechtsen (VS):

Hr. Dohrmann kan få det ganske klare svar, at uanset hvad der sker i denne verden, så vil VS aldrig, aldrig være med til at godkende anvendelse af atomvåben.

Jeg ved, at der er et flertal af Folketingets medlemmer, der har tilkendegivet hver for sig, at i en situation, hvor de ville blive spurgt – jeg ved f.eks., at hr. Lasse Budtz fra denne talerstol har understreget det – om de kunne godkende en konkret anvendelse af atomvåben, ville de ubetinget og til hver en tid og uanset betingelserne svare nej, fordi brug af atomvåben er en forbrydelse mod menneskeheden.

I den forstand kan jeg bekræfte over for hr. Dohrmann, at jeg har tænkt mig at blive siddende med hænderne i skødet. Jeg vil aldrig være med til at godkende anvendelse af atomvåben.

Forsvarsministeren (Engell):

Jeg vil starte med at sige, at jeg synes, at debatten i dag har været interessant, mere interessant, end jeg havde ventet. Jeg beder bare hr. Albrechtsen om ikke at tage det som en personlig kompliment, for sådan var det bestemt ikke ment.

Jeg vil gerne sige, som jeg var lidt inde på det i mit indledende indlæg, at fra regeringens side vil vi arbejde for fortsat at øve en aktiv indsats inden for NATO med sigte på at fremme mulighederne for en omlægning af NATOs strategi i retning af en reduceret afhængighed af kernevåben. Det var jeg inde på i mit første indlæg, og det vil jeg også her i anden runde benytte lejligheden til at understrege.

Jeg er ganske enig med de talere, som i deres indlæg tog udgangspunkt i mødet i Reykjavik, og jeg vil også godt selv knytte et par yderligere kommentarer til Reykjavikmødet.

Umiddelbart gav det vel nok anledning til nogen skuffelse, fordi man tilsyneladende havde været nærmere ved at nå en omfattende løsning med hensyn til egentlig nedrustning end nogen sinde før, men i sidste ende glippede det tilsyneladende. Der er imidlertid for mig ingen tvivl om, at mødet vil vise sig at være en væsentlig mellemstation, når vi taler om vejen frem mod et egentligt topmø-